

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 9
Гр. С., 16.01.2019 г.

Апелативният специализиран наказателен съд, в закрито съдебно заседание на шестнадесети януари през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛЯ ГЕОРГИЕВА
ЧЛЕНОВЕ: РУМЯНА ИЛИЕВА
ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

като разгледа докладваното от съдията Илиева внчд № 10/19 г. по описа на АСНС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл. 341, ал. 2, вр. чл. 270, ал. 4, вр. ал. 2 НПК. Образувано е по частен протест на прокурор при СП срещу протоколно определение от 18.12.2018 г. /неправилно двукратно – в заглавната и съобразителна части е посочена дата на обжалвания съдебен акт 22.06.2018 г./, с което е изменена изпълняваната по отношение на подсъдимия Б. Л. Г. мярка за неотклонение от „Задържане под стража“ в „Гаранция“ в пари от 25 хиляди лева. В протеста се релевират доводи за незаконосъобразност на съдебния акт. Изразява несъгласие с извода на СНС за намален интензитет на опасностите по чл. 63 НПК. Счита, че предвид механизма, мащаба на действие на ОПГ, както и размера на престъплението по чл. 354а, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 НК от 15 тона наркотично вещество – хашиш, без аналог в съдебната и следствена практика, се разкрива изключително високата обществена опасност на престъпните деяния на подс. Б. Г.. Намира, че от събраните доказателства може да се приеме обосновано подозрение за авторството по отношение на инкриминираните деяния. Позовава се на липсата на адрес у подсъдимия на територията на страната, обявяването му за общодържавно и международно издирване, продължителното му, за срок от две години, укриване от органите на досъдебното производство. Преценява срока на задържане от 3 години и 9 месеца за „несравнимо малък“ на „фона на предвидените наказания в санкционната част на престъпленията“, за които подс. Г. е привлечен към наказателна отговорност. Счита, че не е намален интензитетът на опасността от извършване на престъпление, както и от укриване. Предлага отмяна на протестираното определение и постановяване на ново, с което „да оставите в сила“ определената най-тежка мярка за неотклонение по отношение на подсъдимия.

В срока по чл. 342, ал. 1, вр. чл. 183, ал. 2 и ал. 4, вр. чл. 184 НПК първоинстанционният съдебен акт е обжалван и от подс. Б. Г.. Частната жалба възпроизвежда дословно пледоарията на подс. Г. пред СНС, с. з. от 18.12.2018 г. Наведени са повторно пространни оплаквания за нарушени права по ЕКЗПЧОС, Х. на основните права на Европейския съюз, несъобразяване с практиката на ЕСПЧ и задържането му в нарушение на презумпцията за невиновност. Счита срока на задържането му за неразумен, в каквато насока се е произнасял многократно и СНС. Намира за недоказани обвиненията по чл. 321 и чл. 354а, ал. 2 НК, определения размер на гаранцията от 25 хиляди лева за непосилен. Моли, в условията на алтернативност, за изменение на определението и определяне на мярка за неотклонение „Подписка“ или намаляване от 25 хиляди лева на 500 лв. на размера на определената мярка за неотклонение „Гаранция“.

В срока по чл. 342, ал. 2 НПК възражение срещу частния протест е подал адв. К. А.,

като защитник на подс. Б. Г.. Моли за оставяне на протеста, като подаден срещу влязло в законна сила определение, без разглеждане. Алтернативно моли, на основание чл. 345, ал. 1 НПК, разглеждането му в открито съдебно заседание.

Въззивният частен протест и въззивната частна жалба са процесуално допустими, като подадени от активно легитимирани страни, срещу акт, подлежащ на въззивна съдебна проверка и в срока по чл. 342, ал. 1 НПК. Наведеният във възражението на адв. А., като защитник на подс. Б. Г., довод за недопустимост на частния протест, като лишен от основание, въззивният съд отхвърля.

АСНС, като се запозна с релевираните в частния протест и в частната жалба доводи, обсъди доказателствата по делото и провери служебно и изцяло правилността на атакуваното определение, намира частния протест за основателен, поради което следва да бъде уважен. Определението на СНС следва да бъде отменено и вместо него постановено ново, с което се остави без уважение искането на подс. Г. за изменение на изпълняваната по отношение на него мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в друга по-лека такава. Частната жалба на подс. Г. АСНС преценява за неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение.

Въззивният съд не намира основателност на немотивираното искане на защитата за разглеждане на частната жалба и частния протест в открито съдебно заседание. Настоящата съдебна инстанция не преценява, че за изясняване на обстоятелствата по частното производство е необходимо събиране и проверка на нови доказателства, в каквато насока липсват и заявени от защитата искания, поради което не следва да се прилага процесуалния ред, регламентиран в предл. второ, ал. 1, чл. 345 НПК и насрочване на делото в открито съдебно заседание.

Настоящият съдебен състав преценява, че не е налице промяна в съществуващите обстоятелства, която да обуславя изменяване, съобразно разпоредбата на чл. 270, ал. 2 НПК, на изпълняваната по отношение на подс. Б. Л. Г. мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в друга, по-лека такава.

Видно от доказателствата по делото подсъдимият Б. Л. Г. е предаден на съд с обвинение за извършени, в условията на реална съвкупност две тежки умишлени престъпления от общ характер, а именно:

През периода от началото на м. юли 2011 г. до 05.07.2012 г. в областите Б. и С. участвал в организирана престъпна група, с ръководител Л. С. Г. и участници К. Й. К., Ж. И. Н., Ц.Е.М., Е. С. Н., Б. С. П., Л. Д. Р., Я. Н. Н., Я. Г. Х., Я. Г. Я., създадена с цел извършване на престъпления по чл. 242 и чл. 354а НК и с користна цел – престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 НК, наказуемо с лишаване от свобода от три до десет години.

Наказателната отговорност на подс. Г. е ангажирана и за това, че на 20.06.2012 г. в [населено място], обл. С., в съучастие, като помагач с Л. С. Г. /подбудител и помагач/ и Б. С. П. /помагач/ умишлено улеснил извършителя К. Й. К. да придобие на 30.06.2012 г. и до 19 ч. на 01.07.2012 г. в [населено място] да държи с цел разпространение, без надлежно разрешително, високо рисково наркотично вещество в особено големи размери /хашиш с общо нето тегло 3855,30 кг на обща стойност 19 276 500 лева и деянието е извършено от лице, което действа в изпълнение на решение на организирана престъпна група – престъпление по чл. 354а, ал. 2, изр. второ, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 НК, наказуемо с лишаване от свобода от пет до петнадесет години и с глоба от двадесет хиляди до сто хиляди лева.

Въззивният съд намира, че от събраните и проверени в досъдебната фаза и в хода на съдебното следствие доказателства, не е разколебано и продължава да е налично, с нужната за този стадий на наказателното производство висока степен на убедителност, обосновано предположение относно авторството на подсъдимия Б. Г. П. в твърдяните

престъпления. Правилно първостепенната съдебна инстанция се е въздържала, при преценка наличието на обоснованото подозрение, да навлезе така дълбоко, като се ангажира с оценка относно допустимост, процесуална годност и достоверност на доказателствената маса, процесуална дейност, която съгласно чл. 301, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, дължи в последващ процесуален стадий - при произнасяне по съществуващото на делото, като по този начин е съхранила, а не е накърнила своята безпристрастност. Упрекът на подсъдимия за произволно и в нарушение на презумпцията за невиновност по чл. 6, пар. 2 ЕКЗПЧОС и чл. 48 от Х. задържане под стража, като неоснователен, въззивната съдебна инстанция отхвърли.

На следващо място, АСНС се дистанцира от извода на първостепенната съдебна инстанция, че предвид изтеклия общ срок на търпене на мярката за неотклонение „Задържане под стража“ от 3 години и 9 месеца, е намалял в значителна степен интензитетът на опасностите по чл. 63, ал. 1 НПК от укриване и от извършване на престъпление, поради което и предвид чистото съдебно минало на подсъдимото лице, следва да бъде облекчена търпяната процесуална принуда с „Гаранция“ в размер на 25 хиляди лева.

Според въззивния съд са налични и двата, прогласени в разпоредбата на чл. 63 НПК, риска - от укриване и извършване на престъпление, като предпоставка за продължаване действието на мярка, ограничаваща свободата на придвижване по отношение на подс. Б. Г.. Според въззивния съд рискът от укриване не е хипотетичен, а реален и вече реализирал се, предвид обявяването на този подсъдим за общодържавно и международно издирване и предаването му на националните съдебни власти в резултат изпълнение на издадена по отношение на него ЕЗА, обективни данни, формиращи обоснован извод досежно съществуване на обсъжданата опасност.

Не се споделя извода на СНС за неналичие на опасност от извършване на престъпление, изводим от чистото съдебно минало на този подсъдим. За да изгради положителна констатация за коментирания релевантен риск АСНС отчете спецификите на претендираната за осъществена конкретна усложнена престъпна деятелност с международен елемент - разследване на престъпно сдружение от 10 души, цифров критерий, който чувствително превалява посочения такъв в легалната дефиниция на ОПГ в разпоредбата на чл. 93, т. 20 НК, твърдяното от държавното обвинение за осъществено от подс. Б. Г. и вторично престъпление, съучастническата дейност, от размера, вида, съдържанието, стойността на високо рисковото наркотично вещество, презюмирано за държано с разпространителска цел от извършителя К. Й. К., подпомогнат от подс. Г. при натоварването на същото. Така коментираният комплекс от обстоятелства, според настоящия съдебен състав, мотивира заключение, различно от така изграденото от предходната съдебна инстанция.

АСНС установи незаконосъобразност на атакуваното определение в частта относно преценката за неразумност срока на задържане от 3 години и 9 месеца. Това е така, защото продължителността на наказателното производство не е резултат от проявено бездействие от страна на националните власти – органите на досъдебното производство и първоинстанционния съд, които са водили и администрират процеса с дължимото особено усърдие, а от чувствителния принос за тази продължителност на разследването от поведението на подсъдимия Г., укриването, неговото издирване, включително и чрез прилагане инструментите на международната правна помощ. Въззивната съдебна инстанция намира, че високата фактическа и правна сложност на наказателното производство, броя на предадените на съд 10 лица, периода от време на осъществяваната престъпна деятелност, развиването и на производство във връзка с издаване и изпълнение на ЕЗА съставляват обективни обстоятелства, които обуславят и по-голяма продължителност на наказателното производство.

Предвид всичко изложено до тук АСНС намира, че по отношение на подсъдимия-жалбоподател Б. Л. Г. пропорционална на преследваните легитимни цели, разписани в разпоредбата на чл. 57 от НПК, мярка за неотклонение се явява оспорената такава „Задържане под стража“. Като е уважил депозираното от подс. Г. по реда на чл. 270, ал. 1 НПК искане и е изменил от „Задържане под стража“ в „Гаранция“ от 25 хиляди лева изпълняваната по отношение на него мярка за неотклонение, СНС е постановил незаконосъобразен съдебен акт, който следва да бъде отменен. Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 345, ал. 1 НПК, Апелативният специализиран наказателен съд

О П Р Е Д Е Л И :

ОТМЕНЯВА протоколно определение от 18.12.2018 г. по нохд № 1065/15 г. СНС, с което е изменена изпълняваната по отношение на подсъдимия Б. Л. Г. мярка за неотклонение от „Задържане под стража“ в „Гаранция“ в пари от 25 хиляди лева и вместо това:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подсъдимия Б. Л. Г. за изменение на изпълняваната по отношение на него мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в друга, по-лека такава.

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: